

РОЗДІЛ 1

КАЛІСТА

Я НЕ МОЖУ ЦЬОГО ЗРОБИТИ.

Душа болить через Гейдену зраду, і цей біль пронизує мене наскрізь. Моє тіло тремтить, а перлини, які тримаю у руці, стукотять між собою. Тихий звук цей нагадує стукіт барабана. Чи це моє серце? Могла б заприсягтися, що воно зупинилось у ту саму хвилину, коли він увійшов до пентхауса.

І відчайдушно прагнув торкнутися мене.

Я глибоко дихаю, щоб заспокоїтись, і гордовито підводжу підборіддя. Якщо зараз не скажу йому все, що думаю про нього, то вже не зможу ніколи.

— Звідки вони у тебе, Гейдене? — Я повторюю запитання, що вже вимовила хвилину тому, голос мій дрижить, але рішучість залишилась непохитною. — Мені потрібно це знати.

Він витримує мій погляд, байдужість в його очах вбиває.

— Вже сама знаєш.

Я хитаю головою — чи відкидаючи його слова, чи просто реагуючи на них, і сама не можу сказати.

— Ні, не знаю. У мене є лише підозра, яку необхідно підтвердити.

— І що ти хочеш від мене почути, Калісто?

Те, що він вживає моє повне ім'я, змушує мене здригнутися. Я швидко роблю належний вираз обличчя і затискаю перлини в кулак, щоб мати можливість уперти руки в боки.

— Правду. Тільки правду, і нічого більше.

— Ти сама не розумієш, чого бажаєш. — Він відводить очі, я бачу його невпевненість, а таке трапляється нечасто. — Але це неважливо, доки я не з'ясую, хто стояв за нападом на тебе.

Умить моє страждання перетворюється на гнів.

— Що?

Гейден повертає увагу до мене, і цього разу я відчуваю всю важкість його погляду. Він зосереджується на мені, тисне з усіх боків, допоки я не опускаю безсило плечі. У голові невимовлені думки випереджають одна одну, вони лунають для мене надто гучно у цій тиші, тож я починаю вже шкодувати, що розпочала цю розмову.

— Нічого страшного, — каже він, стискаючи собі перенісся. — Єдине, що для мене важливо, — це підтримувати твою безпеку.

— Як же я можу почуватися в безпеці з тобою, коли це саме *ти* потай стежиш за мною?

— Я робив так, щоб захистити тебе. Чи ти згодна із цим, чи ні — вибирай сама.

— Досить! Поясни, чи це задля моєї безпеки ти налякав мене так, що я мало в штани не наклала.

— Стеж за своїми словами, Калі...

— Начхати мені на слова й на твої ухильні відповіді, — кидаю я, майже зриваючись на крик. — Скажи мені, чим можна виправдати те, що ти вдерся в моє помешкання, поцупив, чорт забирай, мої речі, а потім ще маєш досить нахабства стверджувати, буцімто зробив це виключно заради мене самої?

Очі Гейдена спалахують, він хапає мене за плечі й притискає до себе.

— Хіба ти не усвідомлюєш, яка ти вразлива, коли вночі крокуєш містом сама? Не розумієш, що могло б статись, якби я не стежив за тобою весь цей час? Чи це така правда, яку тобі не хочеться визнавати?

Я штовхаю його у груди. Все одно, що штовхати кам'яну гору. Визнаючи поразку, я опускаю руки, все ще стискаючи намисто.

— У мене не було іншого виходу. І все одно я впевнена, що з твого пентхауса легко судити про все й усіх. Можеш казати що завгодно, але я не вірю в те, що ти робив це виключно заради моєї безпеки.

Він нахиляє голову, доки наші обличчя майже торкаються одне одного, а подихи змішуються.

— Я хотів тебе трахнути, — вимовляє він низьким голосом, який лунає звідкись з глибин його тіла. — Я бажав тебе палко, більше, ніж будь-яку жінку у своєму житті. Я вдерся у твою квартиру й поцупив намисто, щоб стримати себе й не бажати твого тіла. Тож я сказав правду: я прагнув оборонити тебе від усього світу, а також і від себе самого, від того, що бажав з тобою зробити.

— А тепер, коли ти мене вже трахнув? Твоя одержимість зникла?

Він іронічно сміється, і в мене аж мороз поза шкірою пішов.

— Зникла? Ой ні, моя люба пташко, моя одержимість зробилася ще гіршою.

Від його слів у мене знову починає битися серце, немов я отримала укол адреналіну. Думка про те, що Гейден стежить за мною, мов персональний охоронець, викликає невпинне пульсування в моїх скронях, зуби скреготять, я глибоко втягую в себе повітря. Все тіло залякло, тільки груди здіймаються, я стою, не здатна нічого зробити, хіба відчувати, що більшого мені вже й не потрібно.

Гейден бажає мене.

А я його жахаюся.

Мова не про те, що він міг зашкодити мені фізично. Мене лякає інше: глибина й сила відповідальності, яку він узяв на себе з власної волі. Чи я зможу досягнути цей бік його почуттів? Чи я цього справді хочу?

— Ти збирався розповісти мені про це пізніше? — пошепки запитую я.

— Ні.

Відвертість його відповіді я сприймаю як ляпас і починаю пручатися у його обіймах.

— Як я можу тобі довіряти, якщо ти здатен мене обдурювати?

— Я згоден брехати, обдурювати, викрадати, вбивати, якщо це буде потрібно, щоб утримати тебе. Ти — це все, що для мене важливо.

— Навіть якщо я ненавиджу тебе за це?

Від цього запитання він сахається, немов йому в груди влучила куля.

— Можливо, ти ненавидиш мене зараз, але це ж не довічно.

— Ти не можеш цим керувати, Гейдене.

— То так, — вимовляє він крізь зціплені зуби, — але я здатен тримати під контролем усе інше.

Я опускаю очі, бо не хочу, щоб він побачив у моїх очах біль. Цей чоловік визнав, що хоче володіти мною, а я спробувала втекти від нього. А є в мені сила, щоб зробити це знову? Чи грає роль те, що шанси на успіх мінімальні, особливо те, що якась частка мене самої не бажає тікати?

Я ніколи не розуміла, як можна водночас когось кохати й ненавидіти, але завдяки Гейдену побачила, як це буває.

— Відпусти мене, — кажу я, голос мій лунає спокійно попри те, що всередині у мене все тремтить. Гейден піднімає моє підборіддя вказівним пальцем.

— Нізащо.

Я дивлюся на нього, не приховуючи розлюченості.

— Саме зараз я не хочу, щоб ти мене торкався.

— Міс Грін, бажав би я, щоб ви мене зупинили.

Безпорадність у цій ситуації обдає мене жаром, мов струмінь пари. Я пручаюся у його обіймах, але він тримає мене надто міцно, тож зусилля тільки приносить мені розчарування. Я роблю останню спробу визволитися — кидаю в нього намисто з перлів. Блискучі кульки влучають йому в обличчя, падають на груди, потім скочуються на підлогу.

Він відпускає мене.

Я стискаю губи, щоб щелепа не відвалилась, — аж не віриться, що такий прийом подівав.

Коли не відчуваю його обіймів, думки стають чіткими, я тепер здатна побачити цю кляту ситуацію у перспективі.

— Гейдене, я не байдужа до тебе — навіть більше, ніж мені хочеться визнати в цю хвилину. — Він здіймає брову на знак свого незадоволення, це розриває мені серце. — Утім, ти маєш подивитись на все моїми очима. Як би ти сам поставився до особи, яка підірвала твою довіру й удерлася до твоєї домівки?

— Вся справа у мотиві вчинку. Якщо мати вбиває того, хто загрожує її дитині, хіба ти засудиш її?

Я хитаю головою.

— Це різні речі, бо вона ж не зашкоджує тому, кого любить.

Гейден завмирає.

— Незалежно від того, визнаєш ти це чи ні, ти зашкодив мені своїми діями. Мені потрібен певний час для...

— Для. Чого? — питає він уривчисто.

— Для того, щоб вирішити, чи зможу я змиритися із цим.

Гейден хмикає, а від його глузливого погляду в мене на руці піднімається волосся.

— А якщо не зможеш?

— Ну-у... Не знаю.

— Дозвольте мені, міс Грін, висловитись ясно. Те, що ви пропонуєте, *не* спрацює. — Він нахилився ближче, промовляючи мені майже до вуха. — Ви можете втекти, але я все одно *завжди* переслідуюватиму вас.

Я відступаю назад, а він підводить голову, очі стежать за кожним моїм рухом, я ж схрещую руки на грудях. Це я роблю тільки заради того, щоб установити між нами

певний бар'єр, але мені конче потрібно будь-що опинитись якомога далі від нього.

— Ви здатні переслідувати мене у фізичному сенсі, а тут? — Я вказую на свою скроню. — Ви не можете слідувати за мною і сюди, що б не робили.

Він насупився, самовпевненість залишила його. У синіх очах блимають сумніви й щось таке, чого досі я не бачила — страх.

Це пронизує мене наскрізь, ламаючи зовнішню браваду, якою я намагалася захистити себе.

— Гейдене, — кажу я, з усіх сил намагаючись, щоб голос звучав суворо, — немає про що більше казати. Ми зайшли у глухий кут.

Він не рухається, навіть ніяк не реагує на те, що я сказала. Можливо, він робить це навмисно, аби показати свою незгоду.

— Мені здається, що вже прийшла ніч, — кидаю я.

— Але ти ще нічого не їла.

— Можу й обійтись, бо я засмучена. — Я знизую плечима.

«Засмучена» — це ще дуже м'яко сказано. У моїй голові панує такий безлад, що я не впевнена, чи зможу їсти й при тому не подавитися. І думки так снують в голові, що мені навряд чи вдасться сьогодні спати хоч трохи.

— Ти маєш поїсти, навіть якщо мені прийдеться тебе годувати, — каже Гейден таким тоном, що сперечатися з ним немає сенсу. — Тож можеш або піти до кухні, або я тебе віднесу, все одно нам треба дістатися туди.

Справедливе обурення змушує мене підвести голову й слабо посміхнутись.